

УДК 341.7 (477)-051Б.ГАЛАЙЧУК «194/195»(092)
**АКТУАЛЬНІСТЬ НАУКОВО-ПУБЛІЦИСТИЧНОЇ СПАДЩИНИ
БОГДАНА-ТАДЕЯ ГАЛАЙЧУКА В КОНТЕКСТІ
МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН**

Павло Присяжний

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул.Університетська, 1, м. Львів, Україна, 79000;
e-mail: ppm.diego@gmail.com*

Вперше розглянуто науково-публіцистичну спадщину відомого науковця, талановитого публіциста, політичного і громадського діяча української діаспори Богдана Тадея-Галайчука. Окремо окреслено його життєвий і творчий шлях, визначено коло наукових інтересів – міжнародні відносини, міжнародне право, правовий стан і статус України та української еміграції після Другої світової війни, теорія та історія дипломатії. Детальніше проаналізовано його видання, написані в період Другої світової війни, зокрема, «Культурна пропаганда» та «Дипломатична служба (організація–праця–підготовка)», які можна і сьогодні використовувати як підручники для майбутніх працівників наших дипломатичних місій. В останньому виданні Б. Галайчук вживає термін «молода держава», що актуалізує викладений у ньому матеріал стосовно України.

Автор у контексті статті рецензує монографію Б. Галайчука «Нація поневолена, але державна», яка ґрунтується на переконливих аргументах потреби інтенсифікації та раціоналізації зовнішньої політики в середовищі закладів, партій та організацій українських емігрантів, створення єдиного центру визвольної боротьби. Науковець дає відповіді на питання: чи самовизначення народів є обов'язковою правовою нормою, чи недержавний народ може бути підметом міжнародного права. Чимало актуальних проблем він окреслив у публікаціях, які з'являлися в діаспорній періодиці, а ґрунтовні питання розглянув у монографіях і статтях іноземними мовами. Науково-публіцистичний доробок одного з провідних фахівців української діаспори Богдана Галайчука в галузі міжнародного права і міжнародних відносин, значний і актуальний сьогодні, засвідчує намагання автора внести своєю працею вклад у здобуття української незалежності, а далі – уникнення молодого державою помилок, яких припускались у зовнішній політиці України впродовж усієї її історії, передусім у період перших визвольних змагань на початку ХХ століття.

Ключові слова: міжнародне право; міжнародні відносини; дипломатична служба; культурна пропаганда; самовизначення народів; визвольна боротьба; українська діаспора; еміграція; молода держава; зовнішня політика.

Упродовж довгих років інтелектуальні здобутки чисельної української діаспори не були залучені в контекст наукового, культурного, суспільного життя на батьківщині. Незважаючи на це, в середовищі емігрантів, розкиданих волею долі і обставин по всіх континентах, вперто і послідовно працював великий загін вчених, політичних і громадських діячів, публіцистів, літераторів і журналістів, які своїми працями, творами, періодикою та рішучими діями заповнювали той вакуум, який утворився в Україні внаслідок комуністичного поневолення. Цивілізований світ визнавав українців, які прибули на Захід у післявоєнний період, як політичних емігрантів і всіляко сприяв їх адаптації в нових умовах. Ті, хто опинився у країнах, що відрізнялися традиціями, укладом життя,

політичними устоями, показували приклади організованості, дисциплінованості, виняткової цілеспрямованості у досягненні кінцевої мети. Вони творили паралельні уряди, політичні партії та організації, наукові й освітні установи і заклади, академії, будували церкви, створювали видавництва, мистецькі, журналістські літературні об'єднання, товариства українських правників, медиків, видавали газети і журнали тощо, тобто плекали окреме українське середовище, в якому протікали благодатні процеси, спрямовані на збереження національної ідентичності. Всі зусилля української діаспори були зосереджені у русло великої мети – визволення від російського поневолення, здобуття незалежності і розбудови демократичної держави, яка б швидко адаптувалася у європейському і світовому співтоваристві.

Сьогодні зовсім не досліджені набутки діаспори у царині міжнародних відносин, міжнародного права. Вони значні і потребують уважного прочитання сучасниками, насамперед, з метою уникнення помилок і прорахунків у міжнародних стосунках на сучасному етапі, а також з огляду на їх актуальність, оскільки певна частина авторів на основі глибокого аналізу і спостережень робила цікаві прогностичні висновки щодо наших майбутніх стосунків з ближчими і дальшими сусідами – поляками, росіянами, білорусами, угорцями, німцями, французами тощо. На жаль, донині залишаються невідомими публікації Б. Вітошинського, М. Добрянського, К. Зеленка, А. Камінського, Б. Левицького, М. Лівіцького, В. Маркуся, О. Оглобліна, З. Пеленського, І. Кедріна, Д. Ребет, М. Сосновського, І. Теслі та багатьох інших авторів, які заслуговують на увагу сучасників, а положення, думки, узагальнення, пропозиції, викладені в них, набагато похвалили б нашу зовнішню політику, надали б їй стрункості, чіткості, граничної доцільності.

У вищенаведеному ряду чи не на найпотужнішим є ім'я Богдана Галайчука – науковця, талановитого публіциста, політичного і громадського діяча. Деякі біографічні дані, почерпнуті з еміграційної періодики, Енциклопедії українознавства та Вікіпедії, архіву Українського Вільного Університету (Мюнхен), допоможуть збагнути всю велич його наукових та публіцистичних надбань.

Богдан-Тадей Галайчук народився 21 липня 1911 року у священничій сім'ї в селі Угерсько (нині Стрийський район Львівської області). Після закінчення гімназії у Стрию виїхав на навчання до Бельгії, де 1935 року закінчив Лювенський університет і став ліценціатом політичних наук. Після повернення до рідного краю активно включився в громадське і політичне життя. Під час Другої світової війни Б. Галайчук працював у референтурі зовнішніх зв'язків ОУН, а з 1944 року став членом Генерального секретаріату закордонних справ *Української Головної визвольної Ради* (УГВР). У той час у Краківському «Українському видавництві» з'являється одна з перших його друкованих книжок «Культурна пропаганда» – своєрідний посібник для дипломатів про те, як організувати, втримувати і розвивати пропаганду українства в чужих країнах через державні представництва (посольства, консульства). Це видання, можливо, завбачливо не згадується в жодному бібліографічному списку

Б. Галайчука, оскільки на його зміст впливала доступна на той час німецька література та ефективна і дієва практика дипломатичних представництв нацистської Німеччини. Цю об'ємну брошуру нині варто перечитати нашим культурним аташе з висоти сьогодення і, можливо, врахувати слушні поради та рекомендації у практичній діяльності.

Під час війни, восени 1943 р., за розпорядженням проводу УПА Богдан Галайчук входив до складу редакції радіостанції «Самостійна Україна» (інші назви «Вільна Україна», «Афродита»), яка функціонувала в умовах глибокого підпілля між селами Ямельниця та Урич. Крім нього, у станційній редакції працювали Ярослав Старух, Корнило Яворівський, Володимир Макар, Дмитро Лушпак, Кость Цмоць, інженер-бельгієць Альберт Газенбрук. Передачі вели щоденно на коротких хвилях українською, російською, французькою та англійською, іноді німецькою мовами. Їх слухали в Німеччині, Великій Британії, Франції, Швейцарії. Богдан Галайчук готував тексти французькою та англійською. У серпні 1944 р. склад редакції змінився. Очевидно, Б. Галайчук отримав інше завдання, а радіостанція «Афродита» діяла до квітня 1945 р., доки енкаведисти не виявили її та не закидали криївку з апаратурою гранатами. Лише один поранений охоронець зумів урятуватися, а Альберт Газенбрук потрапив у полон і після восьмирічного ув'язнення разом з іншими полоненими вермахту повернувся на Батьківщину.

Богдан Галайчук 1946 року здобув докторат політичних наук в Інсбрукському університеті, а 1948 р. став доктором права Українського Вільного Університету. Того ж року був іменований доцентом міжнародного права УВУ.

Згодом, 1949 року, разом із родиною переїхав до Буенос-Айреса і викладав міжнародне право в Аргентинському католицькому університеті та в Університеті Бельграно; його призначили головою філії Католицького університету імені Папи Климентія і директором Інституту радянознавчих студій в університеті Буенос-Айреса.

У посмертній згадці про Богдана Галайчука (журнал «Український самостійник», вересень, 1974 (№ 205, с. 33)) зазначено, що професор був дійсним членом Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, співробітником Енциклопедії українознавства, дійсним членом Української вільної академії наук (УВАН), членом Аргентинського товариства міжнародного права, ряду фахово-наукових установ в Аргентині, США, Канаді. З іншого джерела, Вікіпедії, довідуємося, що Б. Галайчук працював професором суспільних наук в УКУ в Римі, професором міжнародного публічного права у Сальвадорі, Перу, Венесуелі, Еквадорі, спеціальних курсів МЗС Аргентини.

Загалом професор Б. Галайчук написав 7 великих монографій і майже 300 фахових статей українською, іспанською, німецькою та англійською мовами; побачили світ сотні його публікацій в українських газетах і журналах. Доволі плідним було його співробітництво у газеті «Сучасна Україна», тижневику, а згодом місячнику «Український самостійник», журналі «Сучасність».

У серії «Дипломатична бібліотека Українського Визвольного Руху» 1945 р. (Ч. 1) вийшов підручник Богдана Галайчука «Дипломатична служба» під псевдонімом Б. Галиняк [1]. Цей факт засвідчує, що в середовищі воюючої України, незважаючи на чергове державне поневолення кремлівськими окупантами, існував і втілювався план підготовки дипломатів, які б, у випадку здобуття незалежності, одразу могли налагодити працю дипломатичних місій, гідно відстоюючи українські інтереси. Автор про це однозначно говорить у «Вступі»: «Одинокі ділянки державної адміністрації, яка залишалась недоступною для українців, – це закордонна служба. Прогалина небезпечна, бо – як виявив досвід минулого державницького зриву – молода держава потребує підтримки на міжнародній арені від першої хвилини, а імпровізація в тій ділянці не дає добрих вислідів. Наше майбутнє залежне у великому ступені від того, чи зуміємо в пору підготувати мінімальні кадри, доповнюючи самоосвітою те, чого не можемо здобути нормальною практикою» [1, с. 1].

Підручник виданий циклостилєвим способом і складається із семи розділів: «Функції дипломатичної місії», «Склад дипломатичної місії», «Відношення дипломатичного представника до свого правління», «Взаємини з чужим правлінням», «Канцелярська праця», «Доповнення дипломатичних кадрів», «Нова дипломатична місія». Як бачимо, охоплено майже всі аспекти діяльності, організації роботи дипломатичних представництв. Автор подбав про алфавітний покажчик, а також список спеціальної літератури по темі, серед якої немає жодної української назви. Тому працю Богдана Галайчука слід розглядати як першу для вишколу майбутніх дипломатів. Здійснилися його передбачення про підготовку дипломатів на університетському рівні, з'явилися і новітні підручники, проте «Дипломатична служба» Б. Галайчука не втратила актуальності і заслуговує на пильну увагу сучасників.

У своєму підручнику Б. Галайчук наголошує, що матеріал, викладений на його сторінках, стосується дипломатичних представництв держав, визнаних міжнародним співтовариством остаточно (де-юре). Водночас окремий розділ «Нова дипломатична місія» він присвячує дуже складним питанням міждержавних взаємин, розрізняючи діяльність закордонних представників «старих держав» і «молодих держав». Окрім того, автор обмотивовує права на діяльність зовнішніх представництв незалежницького руху, які можна організувати на зразок дипломатичних ще до проголошення державності і мати визнання і підтримку з боку держав, які сприяють також визвольному рухові. Водночас наводить приклад Польського народного комітету і Чеської національної ради в Парижі, яким надали титул «шарже д'аффер» (відповідальних за справи) ще у жовтні 1913 р., тобто задовго до розпаду Австро-Угорщини. Автор завбачливо наголошує на проблемах, які можуть виникати в діяльності таких представництв і навіть офіційних дипломатичних місій молодих країн на теренах держави, «яка ставиться неприхильно до молоді держави, або якій дуже залежить на збереженні дружних взаємин з ворогами молоді держави» [1, с. 63].

Богдан Галайчук промовисто, завбачливо і детально пише про організацію роботи дипломатичної місії молодій державі, наголошує на кількісному складі, якісному представництві, послідовності розбудови посольств і консульств, матеріальному забезпеченні працівників. У тексті він узагальнено формулює функції та завдання представництв за кордоном молодій державі і свідомо уникає означення «української», очевидно передбачаючи, що матеріалом, викладеним у підручнику, можуть скористатися всі поневолені СРСР народи. Це видання побачило світ понад 70 років тому дуже обмеженим тиражем, очевидно, як посібник для внутрішнього користування в середовищі українського визвольного руху, який у той час у зв'язку із закінченням війни переходив в іншу фазу. Його варто перевидати і як цінну інтелектуальну пам'ятку, і як важливий матеріал, який варто враховувати у практичній роботі наших дипломатичних місій.

У контексті теми чи не найцінніша праця Б. Галайчука першого повоєнного десятиліття «Нація поневолена, але державна», яка побачила світ 1953 року в Мюнхені [2]. Її основу склали статті, надруковані впродовж 1952 - 1953 рр. у двотижневику «Сучасна Україна» під псевдонімом Богдан Галиняк. Автор написав вступне слово, структурував матеріал у трьох розділах і запропонував широкий читацькій аудиторії (він був свідомий того, що це буде насамперед еміграційне середовище) обґрунтовану доцільну монографію, переслідуючи тим цілком зрозумілу мету: вона визначена автором у вступній частині: «Оборона самостійності і соборності в міжнародній політиці – це одне поважне завдання, яке українська еміграція може виконати в рамках українських визвольних змагань; рівночасно це завдання специфічно еміграційне, якого не може виконати батьківщина. Щоб наша зовнішньополітична робота відповідала потребам і можливостям, вона мусить стати інтенсивнішою та більш нагинатися до вимог доцільності» [2, с. 3].

Загалом Б. Галайчук закликає до інтенсифікації української зовнішньої політики через залучення до цього процесу більшої кількості людських сил, громадян досі політично пасивних, але національно свідомих, до зосередження на зовнішньополітичному відтинку основної частини енергії, яка витрачається на внутрішньополітичних фронтах. Очевидно, автор мав на увазі протистояння між партіями та організаціями в середовищі української еміграції, на що витрачали багато енергії, часу і грошей.

У своїй монографії Б. Галайчук акумулює переконливі аргументи, на яких ґрунтується боротьба за українську самостійність, і водночас припускає, що великодержави можуть ними нехтувати, навіть якщо вони сильні, згармонізовані і переконливі. Тут автор пропонує наполегливо доводити, що в їхньому інтересі настільки максимально використати український політичний і військовий потенціал у боротьбі проти СРСР, наскільки надійний бар'єр творитиме проти російського імперіалізму самостійна Україна, наскільки ослабне, втратить домінуюче становище Росія після відходу України. Богдан Галайчук з'ясовує засади самовизначення народів у широкому світовому контексті, дає відповіді на питання, чи самовизначення народів є обов'язковою

правовою нормою, чи недержавний народ може бути підметом міжнародного права, чи, зрештою, українці можуть виступати як поневолений, але державний народ, і чи на такий підхід дозволяє правове становище УРСР. Автор цієї важливої книги не претендував на всеохопність теми й оминав менторство, яке собі дозволяли у своїх виступах публіцисти-політики, натомість він розглядав свою працю як звичайний вступ до раціоналізації української зовнішньої політики.

Третю частину монографії «Українці та інші поневолені народи» Богдан Галайчук називає політичною і намагається спрогнозувати майбутнє місце української держави в колі світового співтовариства. У розділі «Між середньою Європою і Середньою Азією» він наголошує, що під час добору союзників слід враховувати можливості практичної співпраці під тодішню пору і в майбутньому. Він шкодує і нарікає на те, що «українські кола соромилися участі в європейському федералістичному русі, коли він ще лише формувався; одне українське середовище взялося до цієї справи досить пізно, коли пан-європейська концепція дістала громадсько-правову санкцію» [2, с. 92]. Йдеться про період формування складу Ради Європи, чим скористалися балтійські представники і в такий спосіб домоглися напівофіційного визнання своїх країн як існуючих, хоч і поневолених держав. Отже, Б. Галайчук обмотивовував ймовірне місце України у майбутньому колі європейської спільноти.

Чимало цінних статей (студій) надрукував Богдан Галайчук в еміграційній періодиці, вони згодом ставали розділами чи параграфами його численних монографій. У співпраці з пресою він був невтомним: ніби спішив поділитися своїми думками, узагальненнями з широкою аудиторією, а вони були дочасними, проте переконливо аргументованими. Ось короткий перелік його публікацій у журналі «Український самостійник» («УС»), який виходив у Мюнхені (Німеччина) – «Hispanidad» versus U.S.A.» («УС», Ч. 47 – 48. – 1961. – С. 10 - 14); «Аргентина в годині 0» («УС», Ч. 70. – 1963. – С.18 – 22); «Вікно в широкий світ» («УС», Ч. 98. – 1965. – С. 13 – 16); «Вплив лібералізації режиму на федералізм» («УС», Ч. 101. – 1966. – С. 26 - 31); «Українські державні кордони» («УС», Ч. 105. – 1966. – С. 8 - 18); «Під американським парасолем» («УС», Ч. 106. – 1966. – С. 2 – 6); «Міжнародні договори Радянської України» («УС», Ч. 116. – 1967. – С. 26 – 31); «Правний статус УРСР з погляду української політики» («УС», Ч. 117. – 1967. – С. 6 - 16; Ч. 118. – 1967. – С. 16 – 22); «Самостійництво Центральної Ради» («УС», Ч. 125. – 1968. – С. 23 – 25); «Тегран 1968» («УС», Ч. 129. – 1968. – С. 2 – 5). Такий перелік можна було б продовжувати: кожна публікація Б. Галайчука заслуговує на увагу – на експертне прочитання та аналіз з урахуванням тодішнього часу і нинішніх реалій наших міжнародних взаємин і стану дотримання положень міжнародного права.

Богдан Галайчук, як уже зазначено, більшість своїх монографій написав і видав іноземними мовами. Сьогодні їх важко знайти в українських книгозбірнях. У бібліотеці Українського Вільного Університету (Мюнхен, Німеччина) зберігається, приміром, лише одна монографія «Historia de la

Organisation Política de Europa Oriental» («Історія політичного устрою Східної Європи»), надрукована в Римі 1972 р. як видання Українського католицького університету ім. Св. Климентія Папи в серії «Праці факультету права і суспільних наук», том третій. Варто було б окремо зайнятися спадщиною Богдана Галайчука іноземними мовами, долучаючи її сьогодні в освітній та науковий обіг.

Загалом науково-публіцистичний доробок одного з провідних фахівців із середовища української діаспори Богдана Галайчука в галузі міжнародного права і міжнародних відносин є значним і актуальним. Він засвідчує про щире бажання автора прислужитися своєю працею до здобуття української незалежної держави, а далі – уникнення тих болісних помилок, які трапились у зовнішній політиці України впродовж її історії, особливо в період перших визвольних змагань на початку ХХ століття. Кожну проблему Б. Галайчук розглядав під кутом бачення насущних завдань, близьких і далеких перспектив функціонування і розбудови українських зовнішньополітичних представництв за рубежом, наповнення їхньої роботи цілеспрямованим, творчим змістом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Галиняк Б.* Дипломатична служба / Б.Галиняк // Організація – праця – підготовка. – Серія: Дипломатична бібліотека Українського Визвольного Руху. – 1945. – 76 с.
2. *Галайчук Богдан,* Д-р. Нація поневолена але державна / Б.Галайчук // Українська визвольна справа з міжнародно-правного пункту бачення. Серія: Мала політична бібліотека. – Мюнхен : Сучасна Україна. – 1953. – Ч. 2. – 100 с.

Стаття надійшла до редколегії 10.06.2017

Прийнята до друку 23.06.2017

Список

публікацій Богдана Галайчука іноземними мовами, вміщений у монографії «Historia de la Organisation Política de Europa Oriental».
– Рим. – 1972. – С.201-203.

DERECHO INTERNACIONAL PUBLICO

- *Los estados conquistados ante el Derecho Internacional.* Publicación del Institute del Derecho Internacional de la Universidad de Buenos Aires, No 3, Buenos Aires 1950. Pgs. 147.
- *El estado ucraino del siglo XX: formación, personalidad internacional, reconocimiento.* Prólogo de Carlos Bollini Shaw. Buenos Aires 1953. Pgs. 112.
- *El orden internacional en un mundo desunido.* Prólogo de Werner Goldschmidt. Buenos Aires 1958. Pgs. 343.
- *The treaty of pereiaslav in the light of international law.* «Proceedings on the Shevchenko Society of Sciences, Historical- Philological Section». Vol. 1, New York, Paris 1951. Resumen de una obra en ucranio.
- *La doctrinas soviéticas del Derecho Internacional.* «Revista Espanola de Derecho Internacional» 1956. Pgs. 689-704.
- *El derecho natural en el orden interno e internacional.* «Jurisprudencia Argentina» 1956/IV. Pgs. 160-165.
- *El positivismo en el Derecho Internacional.* «Estudios» 1956. No 10. Buenos Aires.
- *The peace of riga.* «The Ukrainian Quarterly» 1956. Pgs. 244-250.

- *Nuevos rumbos en el estudio del Derecho Internacional*. «Jurisprudencia Argentina» 1958/IV. Pgs. 76-78.
- *International law inside and outside of the united nations*. «Prologue». New York 1959 N. 1.
- *Common international norms without common values*. «Prologue». New York 1959. Pgs. 30-41.
- *Les conventions multilaterales entre Tuniversalite et Vintegrite*. «Revue de Droit International». Ginebra 1960. Pgs. 38-50 y 147-158.
- *Two concepts of peaceful coexistence*. «Prologue». New York 1961. N. 1-2- pgs. 5-26.
- *Etude juridique du probleme de la coexistence pacifique: Questions Préliminaires*. Comunicación presentada a la 49* Conferencia de la Intemacional Law Association. Hamburgo 1960. Pgs. 7 in folio.
- *The soviet Ukraine as a subject of International Law*. «The Annals of the Ukrainian Academy of Art and Sciences». New York 1961. N. 1-2- (27-28) pgs. 167-188.
- *Les etats reconnus de facto*. «Osterreichische Zeitschrift für Ofen- tliches Recht» «Revista Austriaca de derecho Público». Viena 1963. V. 12. N. 4. Pgs. 177-226.
- *Les etats federaux au droit international*. Idem. 1963. V.13. N. 3-4. Pgs.207-214.
- *La efectividad y el derecho de autodeterminación*. «La Ley» 1963. T. 109.
- *La paix, la guerre, et l'etat intermediaire dans le systeme du droit international*. «Justice dans le monde» - «World justice» V. 4 N. 3. Lovaina 1963. Pgs. 332-350.
- *Le consualisme et la validite du Droit International*. «Revue de Droit International». Ginebra 1964. V. 42. N. 4. Pgs. 397-405.
- *Las fuentes del «Nuevo Derecho Internacional» de Alejandro Alvarez*. «Revista Espanola de Derecho Internacional» Vol. 16. N. 3 1966. Pgs. 3-24.
- *Desintegration ou decentralisation? Probleme de l'ordre international dans un monde desuni*. «Justice dans le Monde - World Justice». Vol. 8. N. 1. Lovaina 1966. Pgs. 19-42.
- *Agresion subversiva*. «El Derecho» 1965. T. 12.
- *Entre la hegemonia y la delegación del poder*. «La Ley» 1967. T. 126.
- *La secesion del bloque soviético*. «Revista de Estudios Politicos». Madrid. 1967. N. 153-154. Pgs. 149-164.
- *Das Sezessionsrecht Artikel 17 der Verfassung der Sowjetunion*. (El Derecho de Secesión; el articulo 17 de la Constitución de la U.R.S.S.) «Jahrbuch für Ostrecht» («Anales de Derecho Oriental») Munich. 1968. T. 9 N. 1. Pgs. 123-154.
- Junto con el Dr. Daniel V. Antokoletz y la Dra. Maria Teresa Moya Dominguez, profesores adjuntos de la (Universidad de Belgrano): *Esquema de Derecho Intemacional publico*. Buenos Aires 1969. Pgs. 42. De acuerdo a este esquema – que incluía también los linea-mientos metodológicas – estoy escribiendo, junto con la Dra. Moya Dominguez. «Manual de Derecho Intemacional público», en dos tomos para la Editorial Huemul.
- *Agresión por medio de las fuerzas irregulares*. Comunicación a la 3ª Comisión del 7º Congreso Hispano-Luso-Americano de Derecho Inter- nacional en Buenos Aires, en 1969.
- *El sincretismo en la ciencia del Derecho Internacional*. Enseñanza e investigación del Derecho Intemacional. Acta del Primer Seminario Argentino de Profesores e Investigatores de Derecho Intemacional. Buenos Aires 1969.

OTRAS DISCIPLINAS JURIDICAS

- *National principle or désintégration principle? Turkestan within soviet constitutional framework*. «Prologue». New York 1961. T. 4. Nol.
- *¿La prohibición del partido comunista? El planteo juridico de una controversia politica*. «El Derecho». Buenos Aires 1963. T. 7.
- Observaciones criticas al regimen de represión del comunismo. Leyes 17. 4ol y 18. 234. «Jurisprudencia Argentina». Buenos Aires 1969. T. 3.

**ACTUALITY OF SCIENTIFIC-PUBLICIST HERITAGE
BOHDAN-TADEY GALAYCHUK IN THE CONTEXT OF INTERNATIONAL RELATIONS****Pavlo Prisyazsnyy**

*Ivan Franco National University of Lviv,
1, Universitetska Str. ,Lviv, Ukraine, 79000,
e-mail: ppm.diego@gmail.com*

The article deals with the scientific and journalistic legacy of the famous scientist, talented publicist, political and public figure of the Ukrainian diaspora Bogdan Tadey Galaychuk (July 21, 1911, Uhersky village, Stryj district, Lviv oblast - August 31, 1974, Buenos Aires, Argentina). Separately outlined his life and creative path, the range of scientific interests - international relations, international law, legal status and the status of Ukraine and Ukrainian emigration after the Second World War - the theory and history of diplomacy were determined. More detail is being analyzed in his publications written during the Second World War, "Cultural propaganda" and "Diplomatic service (organization-work-training)", which can also be used as textbooks for future employees of our diplomatic missions at the present time. B. Galaychuk uses the term "young state" in the latest edition, which updates the material outlined in it, in relation to Ukraine.

In the context of the article, the author reviews the monograph of B. Galaychuk "The Nation is enslaved, but state", which is based on convincing arguments of the need for intensification and rationalization of foreign policy among institutions, parties and organizations of Ukrainian emigrants, and the creation of a united center of liberation struggle. B. Galaychuk answers the question: is the self-determination of peoples a mandatory legal norm, or non-state people can be a subject of international law. Many of the actual problems he outlined in the publications that appeared in diaspora periodicals, he considered the substantive issues in monographs and articles in foreign languages. The scientific and journalistic work of one of the leading specialists of the Ukrainian diaspora Bogdan Galaychuk in the field of international law and international relations is significant and relevant today. He testifies to the author's efforts to contribute by contributing to the achievement of Ukrainian independence, and then to avoid a mistake by the young state that took place in the foreign policy of Ukraine throughout its history, especially during the period of the first liberation struggles in the early twentieth century.

Key words. International law; international relations; diplomatic service; cultural propaganda; self-determination of peoples; liberation struggle; Ukrainian diaspora; emigration; young state; foreign policy.